

Arrest

nr. 348 363 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarig kind
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
 Langestraat 46/1
 8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2026.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en in het bijzijn van de moeder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen als begeleide minderjarige vreemdeling samen met haar moeder op 10 februari 2023, diende op 26 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Voor de moeder van verzoekster werd door de commissaris-generaal op 23 december 2024 al een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd in beroep (RvV 24 oktober 2025 nr. X).

1.3. Op 10 februari 2026 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek (minderjarige). Deze beslissing, die bij aangetekende brief van 10 februari 2026 verzoekster ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/11/2025
Overdracht CGVS: 27/11/2025

Jouw moeder werd in jouw naam gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) op 15 januari 2026 van 10u15 tot 12u45, en dit rechtstreeks in het Engels. Jouw advocaat, meester Jean TSHIBANGU-KADIMA (loco meester Alexander LOOBUYCK), was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

Je verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, geboren te Pretoria. Je bent geboren op [...] maart 2020 en dus nog minderjarig.

Jij en jouw moeder, T.(...) R.(...) O.(...) (CG/.....), zouden Nigeria op 10 februari 2023 hebben verlaten en dienden op 16 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Voor dit verzoek werd op 23 december 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook voor jou als vergezellende minderjarige van toepassing is. Op 22 januari 2025 ging jouw moeder in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: RvV), maar deze bevestigde het oordeel van het CGVS op 24 oktober 2025 (Arrest Nr. 334879).

Op 26 november 2025 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder verklaart hierbij in jouw hoofde dat ze zelf werd besneden, dat ze de impact ervan kent en ze vreest dat jij hetzelfde zal moeten ondergaan. Ze vreest dat hetzij haar eigen familie hetzij de familie van jouw vader, A.(...) G.(...) O.(...), jou zullen besnijden indien je terugkeert naar Nigeria.

Jouw moeder legt in jouw naam volgende documenten neer ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming: een verklaring over jouw en jouw moeders vrees voor vervolging, uitgaande van een Nigeriaanse advocaat (A.(...) C.(...): S.(...) A.(...)) – aangeschreven door jouw grootmoeder aan moederskant en opgestuurd per aangetekende zending, d.d. 19 december 2025; een kopie van de identiteitskaart van deze advocaat; een kopie van het identiteitsbewijs van jouw grootmoeder aan moederskant, O.(...) A.(...); een verklaring van jouw grootmoeder aan moederskant over jouw familiale situatie en de traditie van vrouwelijke genitale verminking (VGV) in zowel de familie van haar overleden echtgenoot als in die van jouw vader A.(...) G.(...) O.(...), d.d. 17 december 2025; het blanco strafregister van jouw moeder, d.d. 14 januari 2026; jouw attest van gezinssamenstelling, d.d. 14 januari 2026; een attest waaruit blijkt dat jouw moeder geen leefloon ontvangt, d.d. 14 januari 2026; facturen van het Speelplein waar jij heen gaat als je moeder moet werken; attest VGV van jouw moeder, d.d. 01 juni 2023, waaruit blijkt dat zij VGV type 1 heeft ondergaan; medisch attest waaruit blijkt dat jij geen VGV hebt ondergaan, d.d. 31 december 2025; een verklaring op eer, opgesteld door GAMS, waarin jouw moeder meent dat ze jou tegen elke vorm van VGV zal beschermen, d.d. 13 januari 2026; jouw schooldossier bij de GO methodeschool B.(...) te Staden, inclusief klasfoto's; jouw geboorteakte, d.d. 24 maart 2023.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd jouw moeder, en tevens jouw voogd, T.(...) R.(...) O.(...), gehoord in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming aangezien je wegens jouw jonge leeftijd nog niet over de capaciteiten of het onderscheidingsvermogen beschikt om een persoonlijk onderhoud af te leggen (artikel 57/5ter, §2, 2° en/of 57/6, §3, 2de lid Vreemdelingenwet).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1,

1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijken de verklaringen die jouw moeder in jouw verzoek om internationale bescherming heeft afgelegd grotendeels te berusten op dezelfde gronden die zij aanhaalde ter staving van haar eigen verzoek om internationale bescherming (CG/.....), en dus reeds werden beoordeeld door het CGVS en de RvV.

Zo haalt zij zowel in haar eigen verzoek om internationale bescherming als in het jouwe aan dat zij vreest dat jij bij terugkeer naar Nigeria VGV zal ondergaan. Verder haalt zij geen enkele vrees aan in geval van jouw terugkeer naar Nigeria (notities van het persoonlijk onderhoud op 15 januari 2026 (verder NPO), p. 5, 8 - 12; zie blauwe map in administratief dossier). Deze vrees werd reeds in het kader van het verzoek om internationale bescherming van jouw moeder als ongeloofwaardig bevonden door het CGVS. Deze beslissing geldt ook in jouw hoofde daar jouw moeders verzoek om internationale bescherming volgens de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. De RvV bevestigde het oordeel van het CGVS op 24 oktober 2025 (Arrest Nr. 334879).

Volgend op de eindbeslissing in haar eigen verzoek om internationale bescherming is het zeer opvallend dat jouw moeder haar antwoorden in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming aanpast naargelang de argumentatie die in het kader van haar beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming werd toegepast:

- Waar ze in haar eigen procedure louter de familie van jouw vader, A.(...) G.(...) O.(...), aanhaalt als zijnde de mogelijke actoren die jou zouden besnijden, verklaart ze tijdens het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde plots dat ook haar eigen familie een bedreiging zou vormen. Nochtans zou ze reeds sinds jouw geboorte op de hoogte zijn van hun wil om jou te laten besnijden (NPO, p. 5, 9 - 10; zie blauwe map in administratief dossier).
- Hoewel jouw moeder er in haar verklaringen in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming niet in slaagde om een specifieke actor te duiden die VGV bij jou zou toepassen, somt ze tijdens het persoonlijk onderhoud in jouw hoofde ineens een hele resem aan namen op – zowel uit de familie van jouw vader als uit haar eigen familie (NPO, p. 9 – 10; zie blauwe map in administratief dossier).
- Ondanks dat jouw moeder in het verzoekschrift dat zij in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming bij de RvV heeft ingediend, d.d. 29 januari 2025, nog vermeldt dat zowel zij als jouw vader gekant zijn tegen jouw besnijdenis meent ze in haar verklaringen in jouw hoofde dat jouw vader sinds de eerste maand van vorig jaar, januari 2025, voorstander is van deze praktijk (NPO, p. 7, 10 – 11). Deze beweerde ommezwaai neemt ook niet weg dat jouw moeder er ronduit tegen is dat jij besneden zou worden (NPO, p. 7, 12 – 13) en dat dus van haar verwacht kan worden dat zij jou beschermt tegen deze praktijk.

De eindbeslissing die door de RvV werd genomen in hoofde van jouw moeder (Arrest Nr. 334879), waarin ook letterlijk nota werd genomen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen door het CGVS, werd toegevoegd aan de blauwe map van je administratief dossier.

Deze onregelmatigheden leiden ertoe dat de vrees die jouw moeder opwerpt in jouw hoofde, namelijk het risico op uitvoering van VGV, opnieuw niet serieus kan worden genomen.

Jouw moeder geeft verder aan dat ze zich niet zou kunnen beroepen op bescherming in Nigeria, omdat het een cultureel en familiaal gebonden kwestie is. Ze heeft echter ook nooit geprobeerd om hulp in te roepen van de Nigeriaanse autoriteiten of andere organisaties die zich inzetten tegen VGV (NPO, p. 12). Uit de landeninformatie die ter beschikking staat van het CGVS blijkt dat sinds 2015 de Violence Against Persons (Prohibition) Act (VAPP) op federaal niveau van toepassing is dewelke gevangenisstraffen en boetes voorschrijft naarmate de betrokkenheid tot het uitvoeren van deze praktijk. Deze wetgeving werd sinds 2016 geïmplementeerd door Oyo State, van waar jouw vaders familie afkomstig is, via de Violence Against Women Law. Ook in Osun State, van waar jouw moeders familie afkomstig is, werd de VAPP geïmplementeerd en bestaat deze wetgeving naast de Osun State Law on Prohibition of Female Genital Mutilation die een gevangenisstraf tot zeven jaar bepaalt voor het uitvoeren van VGV. Verder blijkt ook dat het Nigeriaanse ministerie van Vrouwenzaken en Sociale ontwikkelingen opvangcentra en samenwerkingen met maatschappelijke organisatie voorziet in haar strijd tegen VGV. Overheden op verschillende niveaus werken samen met NGO's en proberen door middel van voorlichtingscampagnes een mentaliteitsverandering teweeg te brengen (zie blauwe map in administratief dossier). Er bestaat in Nigeria dus wel een draagvlak tegen VGV.

De documenten die in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming worden neergelegd, zijn niet in staat bovenstaande appreciaties te wijzigen.

Het attest VGV van jouw moeder waaruit blijkt dat zij VGV type 1 heeft ondergaan, werd reeds betrokken en besproken in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Evenals het medisch attest waaruit blijkt dat jij geen VGV onderging, beschrijven deze document louter jullie fysieke toestand in dit kader maar weerleggen zij eerder gedane vaststellingen niet.

De verklaring op eer, opgesteld door GAMS, toont aan dat jouw moeder jou zal beschermen tegen VGV.

Het attest van jouw gezinssamenstelling en jouw geboorteakte staven louter jouw identiteitsgegevens en familiale situatie, dewelke in bovenstaande niet ter discussie staan.

De attesten waaruit blijkt dat jouw moeder geen leefloon ontvangt en een blanco strafregister heeft in België, de facturen van het Speelplein waar jij heen gaat als je moeder moet werken en jouw schooldossier bij de GO methodeschool B.(...) te Staden, inclusief klasfoto's, bevatten gegevens over jullie levensomstandigheden en jouw schoolcarrière in België dewelke niet relevant zijn voor bovenstaande beoordeling van jouw verzoek om internationale bescherming.

Tot slot kan aan de verklaring van de Nigeriaanse advocaat, A.(...) C.(...): S.(...) A.(...), aangeschreven door jouw grootmoeder aan moederskant, en aan de verklaring van jouw grootmoeder aan moederskant zelf over jouw familiale situatie, de traditie van VGV in jouw familie en jouw vrees voor vervolging in het algemeen geen bewijswaarde worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke brieven. Bovendien tonen beide brieven aan dat jouw grootmoeder aan moederskant eveneens gekant is tegen de praktijk van VGV en dat zij jou hier aldus ook tegen zou kunnen beschermen.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021>, de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021> en de EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafraagitatie in het zuidoosten.

Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het recente rapport van EUAA Nigeria – Country Focus van juli 2024 <https://euaa.europa.eu/publications/nigeria-country-focus> dat een overzicht geeft van de veiligheidssituatie in Nigeria in de periode van 1 januari 2023 tot 31 maart 2024, met inbegrip van recente veiligheidstrends, de impact op burgers en een uitsplitsing van de veiligheidssituatie per geopolitieke zone, blijkt dat de situatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja stabiel is gebleven. Uit een grondige analyse van dit rapport blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in de overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja dermate is gewijzigd dat de huidige beoordeling door het CGVS in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet meer actueel zou zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Oyo en Osun actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Oyo en Osun aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Jouw moeder bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Zij laten na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt zou worden, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Nigeria. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd jullie de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar jou werden verstuurd op 21 januari 2026. Er werden echter geen opmerkingen overgemaakt waardoor jullie geacht worden in te stemmen met de notities.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. De rechtspleging

*De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.
Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:*

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

“Schending van artikelen 48/3, 48/4, 57/1 §4 en 57/6, §3, 6° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”

Conform artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt rekening gehouden met het hoger belang van het kind, wat ook inhoudt dat rekening wordt gehouden met de omstandigheden waarin verzoekster zal terechtkomen indien zij gedwongen wordt terug te keren naar Nigeria.

Verzoekster baseert zich uiteraard voor een groot deel op het relaas van haar moeder. De vrees in haar hoofd en in hoofd van haar ouder is nog steeds actueel. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt echter dat haar moeder zeer duidelijk de vrees voor besnijdenis voor verzoekster heeft uiteengezet (NPO, p. 9-10).

Die vrees is niet louter hypothetisch en bestaat ook in hoofd van de dochter die zij achter heeft moeten laten in Nigeria, en die zij op kostschool plaatste ver weg van haar familie om te voorkomen dat zij besneden zou worden (NPO, p. 4). Haar grootmoeders langs beide kanten van de familie hebben ook al expliciet aangegeven dat zij van oordeel zijn dat verzoekster dient besneden te worden (NPO, p. 5). Ook de vader van verzoekster is ondertussen overtuigd geraakt dat zij besneden moet worden. De moeder van verzoekster lijdt tot op heden enorm onder haar eigen besnijdenis en wenst haar dochter absoluut te besparen van deze barbaarse praktijken (NPO, p. 7). Verzoekster verwijst verder naar haar verklaringen.

De moeder van verzoekster heeft verklaard dat zij als jong meisje zelf slachtoffer werd van VGV, hetgeen werd gestaafd door een medisch attest dat bevestigt dat zij VGV type 1 onderging. Zij heeft aangegeven dat dit een diepgewortelde traditie is waartegen zij haar eigen dochters onmogelijk kan beschermen (NPO, p. 11). Dit toont niet alleen aan dat zij uit een familiale en culturele context komt waar deze praktijk wordt toegepast, maar ook dat zij het risico op herhaling binnen die context zeer reëel inschat voor haar dochters. Dat de moeder van verzoekster niet precies kan benoemen wie uit de familie of gemeenschap tot de vermindering van haar dochter zou aanzetten, ontkracht haar vrees geenszins. In veel traditionele contexten berust de uitvoering van VGV niet op een individueel initiatief, maar op een collectieve norm binnen een bredere verwantschapsgroep — bestaande uit tantes, ooms, grootouders, of zelfs leden van de lokale gemeenschap. De onzekerheid of vaagheid omtrent specifieke namen is in dergelijke contexten logisch en geloofwaardig, aangezien beslissingen over meisjesbesnijdenis vaak spontaan of groepsgewijs worden genomen bij terugkeer van een kind naar het land van herkomst.

Het feit dat de moeder van verzoekster stelt niets te kunnen doen om haar dochter tegen deze diepgewortelde traditie te beschermen, moet worden begrepen als een uitdrukking van haar machteloosheid ten aanzien van sociale druk in een patriarchale, traditionele omgeving waar de vrouw weinig autoriteit heeft, zeker bij afwezigheid van mannelijke bescherming. Haar verklaring hierover is dus niet vaag, maar eerder realistisch en ingegeven door ervaring.

Hoewel het CGVS stelt dat ouders hun dochters kunnen beschermen tegen VGV, wijst de moeder van verzoekster net op de realiteit dat deze bescherming vaak illusoir is. Zelfs in families waar ouders tegen VGV zijn, wordt het kind soms zonder hun toestemming of medeweten meegenomen naar traditionele besnijders, vaak tijdens een logeerpartij bij familie of onder het mom van een ritueel. De verklaring dat men als moeder *“niets te zeggen heeft”* moet worden gelezen in het licht van de sociale hiërarchieën in traditionele contexten, en de machtspositie van oudere vrouwen en mannelijke familieleden bij beslissingen rond het kind. Verder merkt verzoekende partij op dat hoewel Nigeria nationaal gemiddeld een VGV-prevalentie kent van ca. 18,4% volgens UNFPA data, het CGVS onvoldoende ingegaan is op het regionaal sterk variërende karakter van deze praktijk. In sommige delen van Nigeria, zoals Edo State, liggen de percentages beduidend hoger, en is VGV diep ingebed in culturele tradities. Verzoekster verwijst naar een document.

Volgens gegevens van UNICEF en lokale studies blijkt dat in het zuiden van Nigeria, waaronder Edo State, sociale controlemechanismen sterker spelen in gemeenschappen waar VGV traditioneel geassocieerd wordt met vrouwelijkheid, zuiverheid of huwelijkswaardigheid. Dat de moeder van verzoekster stelt dat het *“verplicht”* is, moet in deze context geïnterpreteerd worden als een culturele verplichting, waarbij weigering leidt tot uitsluiting, schaamte of andere sociale sancties. Zulke druk wordt vaak uitgeoefend op moeders, zeker indien zij worden gepercipieerd als *“vervreemd van tradities”* door een verblijf in het buitenland. Verzoekster meent dan ook dat het CGVS bijzonder onredelijk te werk is gegaan, ten onrechte geen geloof hecht aan haar vrees voor besnijdenis bij terugkeer naar Nigeria.

Mocht de Raad, *per impossibile* van mening zijn dat verzoekster niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster is van mening dat zij bij terugkeer naar Nigeria het slachtoffer zou worden van willekeurig geweld

in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het is duidelijk dat de veiligheidssituatie in Nigeria op dit moment zeer volatiel is. Verzoekster verwijst naar landeninformatie van EUAA van 2024 aangaande de huidige veiligheidssituatie in Nigeria en een rapport van Human Rights Watch van 2024.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

Artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001,108).

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De Raad, die beschikt over een hervormingsbevoegdheid, moet een arrest vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeksters verzoek om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

3.3. Na een grondige lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat de asielmotieven van de verzoekster dezelfde zijn als deze die werden aangehaald door haar moeder. Zowel de bestreden beslissing als het arrest van de Raad (RvV 24 oktober 2025 nr. 334 879) bevatten reeds een motivering omtrent deze vrees voor vrouwelijke genitale verminking voor verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekster verwijst naar haar verklaringen, die anders zijn dan de verklaringen van haar moeder. Echter kunnen wederom de aangevoerde asielmotieven en de feitelijke context waarop deze zijn gebaseerd niet aannemelijk worden bevonden, waardoor het loutere hypothetische risico op een vrouwelijke genitale verminking van verzoekster, die uitsluitend steunt op dezelfde ongeloofwaardig bevonden verklaringen en algemene landeninformatie, niet kan leiden tot de vaststelling van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging. Dit element vormt aldus geen nieuw element dat een afzonderlijk verzoek om internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen neemt de Raad de motieven van de bestreden beslissing integraal over.

Waar verzoekster aanvoert dat bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming rekening diende te worden gehouden met het hoger belang van het kind, benadrukt de Raad dat de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, verder geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Vluchtelingenverdrag, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Aldus toont verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het principe van het hoger belang van het kind.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Verder blijkt zij te steunen op een EUAA-rapport van 2024 en een HRW-rapport van 2024, algemene berichtgeving inzake de veiligheidssituatie, waarbij niet wordt toegelicht waarom deze een eigen feit zou kunnen zijn in hoofde van verzoekster. Verzoekster is niet ernstig wanneer zij landeninformatie die dateert van voor de beslissingen in het kader van het verzoek om internationale bescherming van haar moeder alsnog in huidig beroep aanbrengt.

3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekster in het kader van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens haar moeder een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waar over een definitieve beslissing werd genomen.

3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om het beroep te verwerpen.

De Raad kan de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen zoals bepaald in artikel 39/2, § 1, 2° en 3°, van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------